

– Taip, taip! Pirmyn! –
šūkčiojo Kakė Makė, o jos
skruostai net degė iš noro
laimėti. – Dar kartą! Dar!
Taip! Taip!

Net Čiūčia ėmė
nerimauti.

– Senele, žiūrėk, aš perėjau į kitą lygį!

– Ar dar nepavargai? –
atsiduso senele. – Bėgi, vejiesi,
rankioji kažką, o paskui vėl tas
pats. Baisiai nuobodu.

– Senele, turbūt
juokauji? Čia pats
geriausias visų laikų
žaidimas! – Kakė Makė
neatplėšė akių nuo
ekrano. – Pirate, juk taip?

Katinas
šiuo klausimu,
regis, turėjo visai kitokią
nuomonę.

– Man geriausias žaidimas yra tada, kai bėgi ar vejiesi ką iš tikrųjų, – nesutiko senelė. – Kai žaidi kamuoliu – irgi iš tikrųjų. Arba iš tikrųjų eini slėpynių. Tada tai tikras smagumas. Arba padarai patį gražiausią sekretą, o parodai jį tik geriausiam draugui.

– Sekre...ką? Ką tokį? – Kakė Makė nepatikliai pažvelgė į senelę.

– Sekretą, – pakartojo senelė. –

Mes vaikystėje darydavom sekretus iš gėlių žiedų,

spalvotų akmenukų
arba popierėlių.

Reikėdavo išrausti

duobutę žemėje,

sudėlioti iš rastų
dalykėlių gražų

ornamentą ir

uždengti jį

stiklo šuke.

